

Publikacja wniosku o rejestrację nazwy zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych

(2020/C 309/10)

Niniejsza publikacja uprawnia do zgłoszenia sprzeciwu zgodnie z art. 51 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 ⁽¹⁾ w terminie trzech miesięcy od daty niniejszej publikacji.

JEDNOLITY DOKUMENT

„RUDARSKA GREBLICA”

Nr UE: PGI-HR-02383 – 3.1.2018

ChNP ( ) ChOG (X)

1. Nazwa lub nazwy

„Rudarska greblica”

2. Państwo członkowskie lub państwo trzecie

Chorwacja

3. Opis produktu rolnego lub środka spożywczego

3.1. Typ produktu

Klasa 2.3. Chleb, ciasto, ciastka, wyroby cukiernicze, herbatniki i inne wyroby piekarnicze

3.2. Opis produktu, do którego odnosi się nazwa podana w pkt 1

„Rudarska greblica” to produkt wypiekany z cienkiego ręcznie wyrabianego ciasta nadziewanego świeżym serem z mleka krowiego. Do sera mogą być dodawane mielone orzechy włoskie, szpinak, boćwina szerokoogonkowa, pokrzywy, por, mięta i tarta żółta marchew.

Po upieczeniu „Rudarska greblica” krojona jest na prostokątne kawałki o wysokości nie większej niż 2,5 cm. „Rudarska greblica” ma miękką część zewnętrzną oraz soczyste i kremowe wnętrze, o konsystencji rozpluwającej się w ustach. Barwa: Zewnętrzna część skórki ma barwę od ciemnożółtej do złotej. Smak: Produkt ten pozostawia na podniebieniu słony smak i roztacza aromat sera z mleka krowiego.

Ser „Rudarska greblica” może być spożywany zaledwie kilka minut po wypieku.

3.3. Pasza (wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego) i surowce (wyłącznie w odniesieniu do produktów przetworzonych)

„Rudarska greblica” zawiera następujące składniki: drobnoziarnista mąka pszenna, olej słonecznikowy, tłuszcz ze świni, jaja, masło, świeże mleko, woda, sól, kwaśna śmietana, świeże drożdże, cukier, świeży ser z mleka krowiego, mielone orzechy włoskie, szpinak, boćwina szerokoogonkowa, pokrzywy, por, mięta i tarta żółta marchew.

3.4. Poszczególne etapy produkcji, które muszą odbywać się na wyznaczonym obszarze geograficznym

Wszystkie etapy produkcji „Rudarskiej greblicy”, w tym przygotowanie, formowanie i wyrabianie ciasta, przygotowanie nadzienia i wypiek produktu, muszą odbywać się w całości w obrębie obszaru geograficznego, o którym mowa w pkt 4, z wyjątkiem sytuacji, gdy produkt jest wprowadzany do obrotu w postaci zamrożonej, w którym to przypadku może być pieczony poza określonym obszarem geograficznym.

3.5. Szczegółowe zasady dotyczące krojenia, tarcia, pakowania itp. produktu, do którego odnosi się zarejestrowana nazwa

„Rudarska greblica” ma charakterystyczny prostokątny kształt. Taki kształt uzyskuje się poprzez pokrojenie upieczonego produktu końcowego na kawałki o wysokości nie większej niż 2,5 cm. Po upieczeniu wprowadza się ją do obrotu jako produkt gotowy. Można ją również przechowywać w stanie zamrożonym jako produkt gotowy do pieczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

3.6. *Szczegółowe zasady dotyczące etykietowania produktu, do którego odnosi się zarejestrowana nazwa*

—

4. **Zwięzłe określenie obszaru geograficznego**

Obszar geograficzny „Rudarska greblica” obejmuje miejscowość Rude i sąsiadujące wioski: Cerje Samoborsko, Bralovje, Kotari, Manja Vas, Bukovje Podvrško oraz Prekrižje Plješivičko.

5. **Związek z obszarem geograficznym**

Ochrona produktu „Rudarska greblica” opiera się na renomie i tradycji produkcji oraz na umiejętnościach związanych z jej przygotowaniem.

Obszar produkcji „Rudarskiej greblice” znajduje się w dolinie w górach Samobor, słynnej z dużej liczby ongiś bogatych w miedź kopalni, które były eksploatowane już w XIII wieku.

Zgodnie z ustną tradycją mieszkańców tego obszaru „Rudarska greblica” była wytwarzana przez żony górników już w pierwszej połowie XVI wieku. Z uwagi na to, że w tamtych czasach większość rodzin górniczych była uboga, „Rudarska greblica” stanowiła skromną rację żywnościową górników, a często nawet ich główny posiłek. Powszechne ubóstwo sprawiało, że żony górników, sporządzając „Rudarską greblicę”, używały jedynie prostych składników (mąki, mleka, jaj i sera ze świeżego mleka krowiego). Dzięki swojej pomysłowości i kunsztowi udało im się stworzyć jedyny w swoim rodzaju produkt, który z biegiem czasu zaczął być kojarzony z górnictwem.

Nazwa „Rudarska greblica” wywodzi się od nazwy tradycyjnego narzędzia zwanego „greblica” [rodzaj szufelki], które służyło do dokładania węgla do pieca chlebowego w domu górnika, ponieważ kształt ciasta jest podobny do kształtu tego narzędzia.

Mimo że w przypadku sporządzania „Rudarskiej greblice” niezwykle istotne są wiedza fachowa i specjalne umiejętności, ważne jest przestrzeganie następujących tradycyjnych zasad dotyczących wytwarzania produktu:

„Rudarska greblica” musi być:

- aromatyczna i zawierać nadzienie z sera z mleka krowiego, do którego można dodać jeden z następujących składników: mielone orzechy włoskie, szpinak, boćwina szerokoogonkowa, mięta, pokrzywy, por lub tarta żółta marchew,
- ciasto użyte do produkcji „Rudarskiej greblice” musi być ręcznie wyrobione i bardzo cienkie,
- brzegi ciasta muszą być skleione i wywinęte do góry, tak aby nadzienie nie wypłynęło podczas pieczenia produktu,
- brzeg surowego ciasta wyrabia się ręcznie tak, aby jego dolna część wystawała poza górną, a następnie brzegi zawijają się do góry i ręcznie skleja,
- przed wypiekiem górna powierzchnia ciasta wymaga kilkukrotnego nakłucia, aby nie urosnąć nadmiernie i nie pęknąć,
- po upieczeniu wierzchnią warstwę ciasta smaruje się masłem lub margaryną.

Od lat 80. XX w. „Rudarska greblica” była reklamowana i pokazywana na wielu krajowych targach kulinarnych, dzięki czemu zyskała na znaczeniu. Z inicjatywy zespołu folklorystycznego Oštrc w Rude w mieście tym od 1985 r. odbywa się impreza pod nazwą *Dani Rudarske greblice* [Dni (Ciasta Górników) „Rudarskiej greblice”], tradycyjnie w pierwszy weekend lipca (*Samoborske novine* (1985), „*Dan Rudarske greblice*”). W ciągu ostatnich kilku lat organizowano konkurs mający na celu wyłonienie najlepszej „Rudarskiej greblice”. W konkursie biorą udział mieszkanki Rude, które wywodzą się ze starych górniczych rodzin. Ich rękodzieło jest oceniane przez jury złożone z ekspertów. Najmłodszy goście mogą wziąć udział w warsztatach wytwarzania „Rudarskiej greblice”.

Tradycja produkcji „Rudarskiej greblice” jest dziś kontynuowana przez mieszkanki Rude, które nie pozwalają o niej zapomnieć, przekazując ją młodszemu pokoleniu, przede wszystkim swoim córkom (*Ekološko društvo Samobor* [Stowarzyszenie Ekologiczne w Samoborze] (1992), nagroda dla Any Nikl za „Rudarską greblicę”). Jednym z tradycyjnych zwyczajów, praktykowanych od dawna na określonym obszarze produkcji, o którym mowa w pkt 4, i które dziś nadal mają miejsce, to witanie gości z „Rudarską greblicą” na stole.

Dzięki „Rudarskiej greblice”, która stała się swoistą marką miasta Rude i otaczających go wsi, rozwinęła się turystyka w tym mieście, co doprowadziło do ponownego otwarcia odrestaurowanej kopalni Sveta Barbara, która również pełni funkcję muzeum. Muzeum to zachowało piękno podziemnego świata znajdującego się pod Rude. W materiałach turystycznych muzeum znajdują się informacje na temat „Rudarskiej greblice”. Muzeum oferuje również przez cały rok możliwość skosztowania ciasta „Rudarska greblica”.

Dzięki „Rudarskiej greblice” mieszkańcy określonego obszaru znaleźli źródło utrzymania a ona sama stanowi część dziedzictwa kulturowego regionu. Kolejnym dowodem na to jest fakt, że „Rudarska greblica” stała się również przedmiotem wierszy poetów z Samoboru (Cvetković, K. (2004), „*Ja rudarski trsek*”, Matica hrvatska).

Dziennikarka Božica Brkan wspomina umiejętności związane z przygotowaniem produktu i jego związek z Rude w artykule, który napisała dla czasopisma *Iće & piće* [Jedzenie i picie], jednego z najważniejszych czasopism kulinarnych w Chorwacji w 2007 r. (Brkan, B. (2007), *Greblica - tenka gibanica rudarska* [„Greblica”, cienkie ciasto serowe górników], *Iće & Piće*).

Potwierdzeniem szczególnej renomy produktu i jego długiej tradycji produkcji jest również fakt, że w 2007 r. „Rudarska greblica” została wpisana na listę chronionych niematerialnych dóbr kultury Republiki Chorwacji, prowadzoną przez Ministerstwo Kultury (decyzja Ministerstwa Kultury w sprawie niematerialnych dóbr kultury, 2007 r.).

Związek między „Rudarską greblicą” a miastem Rude wspomniano również w publikacji *Vodič kroz hrvatske gastro ikone* [Przewodnik po ikonach kulinarnych Chorwacji] (2007 r.), w którym „Rudarska greblica” znajduje się wśród chorwackich ikon kulinarnych.

Specyfika „Rudarskiej greblice” kryje się w umiejętnościach i wiedzy fachowej związanych z wytwarzaniem produktu, jak opisano w artykule w czasopiśmie *Dobra hrana* [Dobra żywność] (Jutarnji list, *Dobra hrana*, 2012 r.).

Związek przyczynowy między „Rudarską greblicą” a określonym obszarem geograficznym opiera się na renomie produktu i jego tradycyjnej metodzie produkcji, w której czynnik ludzki – umiejętności i wiedza fachowa w zakresie wytwarzania produktu – ma zasadnicze znaczenie. Ta wiedza jest przekazywana z pokolenia na pokolenie, w związku z czym znaczna część mieszkańców miasta Rude umie wytworzyć ten produkt.

Obszar geograficzny produkcji „Rudarskiej greblice” jest znanym celem turystyki pieszej, usianym licznymi kapliczkami i schroniskami górskimi odwiedzanymi przez stowarzyszenia wspinaczkowe i turystów. Z tego względu w przewodnikach turystycznych wspomina się również o „Rudarskiej greblice” jako obowiązkowej regionalnej atrakcji, oferowanej przez gospodarzy tego obszaru, którą musi spróbować każdy turysta i odwiedzający (biuletyn AMACIZ, 2013). Ze względu na położenie geograficzne większość mieszkańców Rude i okolic zajmuje się produkcją rolną na małą skalę. W związku z tym oferta dostawców usług gastronomicznych w regionie (Lodziarnia (2016), *Slatka tvornica Medenko*, [Lodziarnia i cukiernia Medenko], cennik) opiera się głównie na produktach lokalnych (Randić, M. i Ritting-Beljak, N. (2006), *Svijet hrane u Hrvatskoj* [Świat gastronomii w Chorwacji]).

Na obszarze geograficznym nazwa „Rudarska greblica” używana jest również w języku potocznym (Obrt Parna pekara (2016), paragon).

Odesłanie do publikacji specyfikacji produktu

(art. 6 ust. 1 akapit drugi niniejszego rozporządzenia)

<https://poljoprivreda.gov.hr/UserDocsImages/arhiva/datastore/filestore/83/Izmijenjena-Specifikacija-proizvoda-Rudarska-greblica.pdf>
